

8 Οκτωβρίου 2019

«Πάρτο παιδί μου, του είπε· έχει χρώμα απο τον κήπο του παππού σου. Βάλτο στον τάφο του να αναπαυθεί η ψυχή του» (αληθινή ιστορία)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο γέρο Χαραλάμπης έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του με την νοσταλγία της χαμένης του πατρίδας. Σκεφτόταν συνέχεια το όμορφο χωριό του κοντά στην Προύσα και τα μάτια του βούρκωναν. Μ'αυτόν τον καημό έφυγε για την ζωή.

Συχνά έπαιρνε στην αγκαλιά του τον εγγονό του τον Μπάμπη, και του μιλούσε για το χωριό του. Του περιέγραφε πως ήταν η εκκλησία, το σχολείο που έμαθε τα πρώτα του γράμματα, την πλατεία που έπαιζε. Με μεγάλη λεπτομέρεια του περιέγραφε το σπίτι που γεννήθηκε, παντρεύθηκε, απέκτησε τα παιδιά του. Ο

Μπάμπης μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα. Πάντα όμως θυμόταν τον παππού του.....

Και όταν κάποια μέρα πληροφορήθηκε πως ένα ταξιδιωτικό πρακτορείο είχε οργανώσει εκδρομή στα μέρη της Προύσας, θεώρησε χρέος του να επισκεφθεί αυτόν τον τόπο, στη μνήμη του παππού του.

Δυνατή συγκίνηση κατέλαβε τον Μπάμπη, όταν βρέθηκε στο χωριό του παππού του. Είδε πρώτα την εκκλησία, μόνο που τώρα ήταν τζαμί. Πλησίασε στο καφενεδάκι του παππού του..... ήταν κλειστό. Και η πλατεία εντελώς παραμελημένη. Κι έφτασε μπροστά στο σπίτι.....

Με τρεμάμενο χέρι έσπρωξε την αυλόπορτα. Στα σκαλοπάτια καθόταν ένα γεροντάκι. Σηκώθηκε μόλις τον είδε. "Έλα παιδί μου, τι θέλεις;" τον ρώτησε στα τούρκικα...

Με τις λίγες τούρκικες λέξεις που είχε μάθει ο Μπάμπης από τον παππού του, προσπάθησε να του δώσει να καταλάβει πως είχε έρθει από την Ελλάδα για να γνωρίσει το χωριό του παππού του. Σαν τ άκουσε ο γέρος τινάχτηκε πάνω. Άπλωσε τα χέρια και τον έσφιξε στην αγκαλιά του..."Κάλως όρισες" του είπε ελληνικά. "Το ξέρα πως θα ρθείς και σε περίμενα"

Ο Μπάμπης τον κοίταξε σαστισμένος. Τον έπιασε εκείνος από το χέρι και τον οδήγησε σ' ένα μικρό δωμάτιο στο εσωτερικό του σπιτιού.

Τον έβαλε να καθίσει στην μοναδική καρέκλα . Σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε στο πρόσωπο του και συνέχισε.

Γεννήθηκα σ' ένα όμορφο χωριουδάκι της Μακεδονίας. Οι γονείς μου ήταν Μωαμεθανοί και στο επάγγελμα αγρότες.

Εγώ ήμουν το μικρότερο παιδί της οικογένειας. Όταν οι άλλοι λείπανε όλη μέρα στα κτήματα εγώ έμενα στο σπίτι του φίλου μου του Νικολάκη. Πολλές φορές κοιμόμουνα κιόλας.

Οι γονείς του μ' αγαπούσαν και δεν με ξεχώριζαν από τα παιδιά τους. Ήταν καλοί άνθρωποι και πιστοί χριστιανοί.

Εκκλησιάζονταν συχνά το βράδυ όλη η οικογένεια, γονάτιζαν και προσεύχονταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας όπου έκαιγε συνέχεια το καντήλι, και δίπλα το θυμιατήρι, που σκορπούσε σ' όλο το σπίτι ευωδία.

Όλα αυτά έμενα μ' έκαναν να νιώθω δέος. Πολλές φορές γονάτιζα και εγώ μαζί

τους και μιλούσα με την Παναγία σαν να μιλούσα με την μάνα μου. Η ψυχή μου τότε γέμιζε γαλήνη.

Κάποια μέρα η οικογένεια του Νικολάκη πήγανε σ' ένα ξωκλήσι που πανηγύριζε. Με πήραν κι εμένα μαζί τους.

Παρακολούθησα τη Θεία λειτουργία κι όταν είδα τους πιστούς να προχωρούν προς την Ωραία Πύλη για να μεταλάβουν ακολούθησα και εγώ.

Ο πατέρας του φίλου μου με συγκράτησε. "Όχι εσύ παιδί μου" μου είπε χαμηλόφωνα. "

"Δεν μπορείς να μεταλάβεις γιατί είσαι αβάπτιστος " Τον κοίταξα με παράπονο.."

"Τότε να βαπτιστώ" του απάντησα.

Λίγο αργότερα ο κυρ Δημήτρης μου εξήγησε πως ανήκουμε σε διαφορετικές θρησκείες και οι γονείς μου δεν θα μου επέτρεπαν να βαπτιστώ. Θα μπορούσα όμως να το κάνω όταν γινόμουν α ενήλικός κι εξακολουθούσα να έχω τον ίδιο πόθο.

Κι έγω περίμενα την πολυπόθητη εκείνη μέρα και συνέχιζα να προσεύχομαι στην Παναγία. Δυστυχώς όμως δεν πρόλαβα να πραγματοποιήσω τη μεγάλη μου επιθυμία.

Πρίν ακόμα ενηλικιωθώ έγινε η αντλλαγή των πληθυσμών. Με πήραν οι γονείς μου και με φέρανε σε τουτο εδώ το χωριό.

Ήταν νύχτα και δεν μπόρεσα να αποχαιρετήσω τον φίλο μου και την αγαπημέμη μου εκείνη οικογένεια. Αυτό μου στοιχισε πολύ. Μια δυο φορές θέλησα να φύγω απο το σπίτι. Οι γονείς μου αναγκάστηκαν να με κλειδώσουν σε τούτο εδώ το δωμάτιο, και συνέχισα να μένω όλα αυτά τα χρόνια.

Ένα βράδυ πάνω στην απελπισία μου γονάτισα, όπως έκανε η οικογένεια του Νικολάκη και με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσα την Παναγία να με βοηθήσει να γυρίσω πίσω. Και ξαφνικά νιώθα μια υπέροχη ευωδιά να πλημμυρίζει το δωμάτιο. Το θεώρησα σαν απάντηση της Παναγίας στην προσεύχη μου. Την ίδια ευωδιά την νιώθω ακόμα μέχρι σήμερα, όταν το βράδυ προσεύχομαι.

Αργότερα άρχισα να ακούω κάποια ελαφρά χτυπήματα κάτω απο το κρεβάτι που κοιμόμουν. Έναν ολόκληρο χρόνο δεν μπορούσα να κατλάβω τι συνέβαινε, ούτε όμως τολμούσα να το πώ σε κάποιον.

Βρήκα την ευκαιρία κάποια μέρα που όλη η οικογένεια μου είχε πάει σ' ένα γάμο

στο διπλανό χωριό κι έψαξα με πολύ προσοχή στο σημείο εκείνο.

Πρόσεξα πως κάποια σανίδια δεν εφάρμοζαν εντελώς. Τα ανασήκωσα μ'ένα αιχμηρό αντικείμενο. Είδα απο κάτω ένα μεταλλικό κουτι.

“Σίγουρα θα είναι κάποιος κρυμμένος θυσαυρός” σκέφτηκα.

Ρίγος με κατέλαβε όταν το άνοιξα. Μέσα υπληρχε μια ολόχρυση εικόνα της Παναγίας, ένα καντήλο και ένα θυμιατήρι που ευωδίαζαν.

“Σκέφτηκα πως οι άνθρωποι που φύγανε απο αυτό το σπίτι έκρυσαν τον πολύτιμό θυσαυρό τους για να μήν πέσει σε βέβηλα χέρια”.

Το ίδιο σκέφτηκα να κάνω και γω.

Να φυλάξω την εικόνα μέχρι να βρεθεί κάποιος απο την οικογένεια που θα μπορούσα να την παραδώσω.

Κι αυτό ήταν το αίτημα μου όταν προσευχόμουν κάθε βράδυ στην Παναγία.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Οι γονείς μου φύγανε απο τη ζωή. Τ' αδέρφια μου παντρεύτηκαν κι έκαναν δικό τους σπιτικό.

Εγώ έμεινα εδώ μόνος. Φύλαγα την εικόνα της Παναγίας.

Δεν θέλησα να παντρευτώ, ούτε να μπει γυναίκα στο σπίτι μου.

Οι συγγενείς και συγχωριανοί μου με θεωρούσαν αλλοπαρμένο και δεν με πλησίαζαν. Αυτό με βόλευε, γιατί δεν με ενοχλούσαν. Είχα πάντα την Παναγία που με προστάτευε.

Τελευταία οι δυνάμεις μου άρχισαν να με εγκαταλείπουν.

“Μην αφήσεις Παναγία μου να πεθάνω πριν παραδώσω σε χέρια σίγουρα την εικόνα σου” Προσευχόμωνα συνέχεια. Και ψες το βράδυ πήρα την απάντηση της . Η ευωδία σταμάτησε. Μια δροσερή αύρα απλώθηκε στην ψυχή μου.

Έβγαλα την εικόνα απο το κουτί και μου φάνηκε πως η Παναγία μου χαμογέλασε.

“Κάποιον θα στελιλει σήμερα να την πάρει”, σκέφτηκα και κάθισα απο το πρωί στα σκαλοπάτια με περιμένω.

Τώρα πια μπορώ να κλείσω τα μάτια μου ήσυχος.

Συγκινημένος ο Μπάμπης πήρε το ιερό κειμήλιο απο τα χέρια του γέροντα.

Έσκυψε μετά και φίλησε το χέρι του κι ένιωσε σαν να φιλούσε το χέρι του παππού του.

Τον ευχαρίστησε με όλη του την καρδιά.

Αποχαιρετίστηκαν δακρυσμένοι.

Πρίν φύγει ο Μπάμπης, ο γέροντας του έδωσε ένα σακουλάκι “Πάρτο παιδί μου, του είπε.

Έχει χώμα απο τον κήπο του παππού σου. Βάλτο στον τάφο του να αναπαυθεί η ψυχή του.